

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ τοιαύτη εὐτυχία ἦν τόσῃ μεγάλη, ὥστε δὲν εἶχε τολμήσει νὰ φαντασθῇ αὐτήν.

Πρὸ τῆς συνεντεύξεώς του μετὰ τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ δὲν ἠσθάνετο δι' αὐτὴν εἰμὴ ἀγρία πάθη μεμιγμένα μετ' ὀργῆς καὶ πόθων ἐδικήσεως.

Νὰ ἔχῃ ὑποχείριον τὴν κληρονόμον τῆς ἀλαζόνης ἐκείνης φυλῆς, ἥτις ἐστέρει αὐτοὺς τῆς περιουσίας, ἐφ' ἧς τσαυτὰ εἶχον δικαιώματα, καὶ ἥτις, μὴ ἀκρουμένη εἰς τοῦτο, ἐθεώρει τοὺς Κεραנדάλ ὡς ἐπαίτας καὶ δούλους, ὡς τοὺς ἐσχάτους τῶν πενήτων, νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτῇ τὰς ἐσχάτας τῶν ὕβρεων, ἵν' ἀποπλύνῃ ἐκεῖνας, ἃς ἡ οἰκογένειά του ὑφίστατο πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος, νὰ ἀποστείλῃ αὐτὴν εἰς τὴν μητέρα τῆς, τὴν ἀλαζόνα μαρκησίαν, ἠτιμασμένην καὶ περιῦβρισθεῖσαν, τοῦτο ἦν ἐκ τῶν ἄλλοτε διακαεστέρων πόθων του.

Ἐσκέπτετο, ὡς καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὅπως οἱ τιμαριῶται λησται τῶν παρελθόντων αἰώνων, οἵτινες, ὀχυρούμενοι ὅποισθεν τῶν τειχῶν αὐτῶν οὐδὲν ἐφοβοῦντο, ἦσαν δ' ἔτοιμοι νὰ καύσωσιν αὐτὰ καὶ νὰ ταφῶσι μετὰ τῶν πολιορκητῶν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν, ἂν ἔβλεπον ὅτι ἠδυνάτουσαν πλέον ν' ἀντιστῶσι.

Καὶ ἡ Καικιλία δι' ἐνὸς βλέμματος, διὰ μιᾶς λέξεως εἶχε μεταμορφώσει τὸν λύκον τοῦτον εἰς κῦνα πιστόν!

Πᾶσα ἡ ἀγριότης τοῦ Κορεντίνου καὶ ἡ τραχύτης αὐτοῦ ἐξηφανίσθησαν ὡς διὰ μαγείας.

Εἰς μίαν ἐκείνης διαταγὴν θ' ἀνελάμβανε τὰς δυσχερεστέρας ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ κινδυνωδέστερα ἔργα οὐδὲν θὰ ἐφαίνετο αὐτῷ ἀδύνατον.

Χωρὶς νὰ ἦναι νομομαθής, εἶχεν ἐν τούτοις ἀρκούσας πρακτικὰς γνώσεις καὶ φυσικὴν ἰδιοφυίαν, ὥστε νὰ ἐννοῇ εὐκόλως τὸ ἀληθὲς παντὸς πράγματος.

Δὲν ἦτο ζηλότυπος διὰ τὸν δ' Ἀμβάρης. Ἦσθάνετο ὅτι ἡ Καικιλία δὲν ἠγάπα τὸν κόμητα. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ ἐπροξένει αὐτῷ φρίκην ἦν ἡ ἀποκάλυψις τῶν φοβερῶν μυστικῶν τῆς οἰκογενείας του, ἐξ ὧν θὰ κατέρρεε τὸ εὐθραυστον οἰκοδόμημα τῆς διαβλεπομένης εὐδαιμονίας, ὅπερ τὸ φύσημα κακοβούλου διαβάτου, ὡς τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τοῦ Πορνιγουέν, ἡ ὁ

δάκτυλος τῆς τύχης ἠδύναντο νὰ καταρρίψωσιν εἰς ἐν δευτερόλεπτον.

Ἄ! ἂν ἠδύνατο ἡ ζωὴ νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου!

Βεβαίως θὰ ἠκολούθει ἄλλην ὁδόν!

Θὰ ἐμίμειτο τὸν ἀδελφόν του Κλαύδιον, ὄντινα πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐμέμπετο!

Θὰ ἐξήλειφε διὰ τοῦ αἵματός του τὰς ἐρυθρὰς κηλίδας, τὰς ἀτιμαζούσας τὴν οἰκογένειάν του!

Ὅπως ὅποτε ὁ Κορεντίνος εἶχε τελείως μεταμορφωθῇ.

Ὁ στρατηγὸς δὲ Σαμβερζύ, ὅστις πολὺ λάκις εἶχε συναντήσῃ αὐτόν, δὲν ἀπέκρυπτε τὸν ἐνθουσιασμόν του.

Εἰς τὴν τράπεζαν κατὰ τὸ γεῦμα, ἐξεθίαζεν αὐτόν παρὰ τὰ νεύματα τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, ἥτις ἐνδομύχως μὲν ἔχαιρεν, ἠσθάνετο ὅμως τὸ μῖσος τῆς μητρὸς τῆς ἐξεχειρόμενον κατὰ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων τοῦ Πενοέ.

— Λαμπρὸν παλληκάρι! τύπος ἵπποτου. Ἦθελα νὰ τὸν ἔβλεπα εἰς τὰς σταυροφορίας μαχόμενον μετὰ τὴν ἀσπίδα καὶ τὸν θώρακα.

— Ἄλλ' εἶνε πτωχός, παρετήρησεν ὁ δὲ Πρέλ.

Ἄλλ' ἂν ὁ Κορεντίνος εἶχε μεταμορφωθῇ, ὁ ἀδελφός του Ἰάκωβος δὲν εἶχε καὶ αὐτὸς λόγους ὅπως ὑποστῇ τοιαύτην μεταμόρφωσιν.

Δι' αὐτὸν ὁ πόλεμος εἶχε κηρυχθῇ μεταξὺ τοῦ μεγάλου πύργου καὶ τοῦ μικροῦ, δὲν καθυσχάζε δὲ διὰ ματαίων ὑποσχέσεων, ἃς δὲν ἠνῶνει.

Δὲν ἐνεπιστεύετο πρὸς τούτοις τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς οὐδένα ἐξεμυστηρεῖτο τὰ μυστικά του.

Μετὰ τὴν συνεννόησιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Κορεντίνου παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ Πενοέ, καθ' ἣν ἀπεφασίσθη νὰ ἐνεργήσωσιν ἀνευ ἀναβολῆς, ἦν πάντοτε ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀνέμεινε αὐτάς, ἐν ἀρχῇ μεθ' ὑπομονῆς, εἴτα δ' ἤρξατο ἐκπλησόμενος διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ Κορεντίνου. Ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν διηλθεν ἀπαρατήρητος δι' αὐτόν. Ἐπέστησε τότε τὴν προσοχήν του.

Παρέστη κατὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ Κορεντίνου μετὰ τῆς Καικιλίας εἰς τὴν Μαγευμένην Πέτραν, χωρὶς δὲ ν' ἀκούσῃ τί εἶπεν, ἠνῶησεν οὐχ ἦττον τί μεταξὺ αὐτῶν ἐλέχθη.

Καὶ κατελήθη ὑπὸ ἀγρίας ὀργῆς κατὰ τῆς Καικιλίας, ἥτις ὡς ἡ Δαλιδὰ ἠθελε ν' ἀφοπλίσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ ἀνίσχυρον τὸν ἀδελφόν του.

Αὐτὸς ἠθελε τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἐκείνου, τοῦ πρὸ πολλοῦ ἀρχαμένου, εἶτε ὑπὲρ εἴτε κατὰ τοῦ Πενοέ. Ἄν ἡ τύχη κατεδίκαζεν αὐτοὺς θὰ ὑφίσταντο τὴν συμφορὰν ἀγογγύστως.

Ἦθελε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ τελευταῖον ἐπιχείρημα.

Ὅτε ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν τοῦ Μισὸ καὶ τοῦ Λεσιγιδὸ ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἐπειράθη καὶ πάλιν νὰ πείσῃ τὸν ἀδελφόν του νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου

τῶν, τὸ ὅποτον αἱ ἀφροσύναι-τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ καθίστων τόσον εὐκόλον.

Ἀνέμεινε ἔτι, ἀλλ' εἰς μάτην.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνῶ ὁ λοχαγὸς περιεφέρετο περὶ τὴν ἔπαυλιν καὶ ἐλάμβανε παρὰ τῆς Ἀγνῆς ὑπόσχεσιν συνεντεύξεως, ἐπανήρχετο ἐκ τῶν δασῶν τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς. Ἐνῶ προέβαινε πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Πενοέ, εἶδεν ἵππον ἐπισσαγμένον καὶ δεδεμένον εἰς τι δένδρον.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ ἐνέδαλεν αὐτόν εἰς σκέψεις. Τί ἠθελεν ὁ ἵππος ἐκεῖνος προσεδεμένος ἐκεῖ;

Δὲν ἦτο ὁ ἵππος τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, ἠδύνατο ὅμως ἐκείνη νὰ ἀλλάξῃ ἵππον κατὰ τύχην.

Μήπως ἡ Καικιλία εἶχε συνέντευξιν μετὰ τοῦ Κορεντίνου;

Ἀπὸ τίνος χρόνου συχνάκις συνητῶντο καὶ ἐφαίνοντο συνεννοούμενοι.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ Κορεντίνος, ὅστις πρότερον δὲν εἶχε μυστικὰ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, ἦδη ὠμίλει ὀλίγον εἰς αὐτόν.

Αἱ ὑπόνοιαι του λοιπὸν ἐλάμβανον σάρκα. Ἀγρία ὀργὴ ἐμαίνετο ἐν αὐτῷ.

Ἐκρύβη ἐν τῷ δάσει καὶ προσεῖχεν.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ οὐδὲν τὸ ὑποπτον εἶδε.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον βημάτων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μετὰ κλαγγῆς πτερνιστῆρων, ἐν τῇ σιγῇ δὲ τῆς ἐξοχῆς ἤκουσε φωνὴν ἀδουσαν ἄσμά τι τοῦ Ριγολέτου.

Ὁ Κεραנדάλ εἶδε τὸν ἀδοντα καὶ ἀνεγνώρισεν ἕνα τῶν φιλοξενουμένων ἐν τῷ πύργῳ Σαῖν-Ζιλδὰς.

— Νὰ! ὁ ἀξιωματικὸς, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καίτοι ὁ λοχαγὸς ἐφόρει πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, οὐχ ἦττον ὁ Ἰάκωβος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠπατήθη.

Ἠνῶησε πρὸς τούτοις καὶ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐκεῖ μεταβάσεως καὶ τῶν προφυλάξεων, ἃς ἐλάμβανε.

Μόνη ἡ Ἀγνὴ ἠδύνατο νὰ ἐλκύσῃ αὐτόν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἀνεμνήσθη καὶ τῆς ἀπὸ τίνος μελαγχολίας τῆς ἀδελφῆς του.

Εἶδε τὸν δ' Ἐστρέλ λύοντα τὸν ἵππον, ἱππεύοντα καὶ ἀπερχόμενον.

Διηυθύνθη τότε ἐν τάχει διὰ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ἄμα εἰσελθὼν ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ Ἀγνὴ τῷ ἔτεινε ὡς συνήθως τὸ μέτωπον.

— Εἶσαι μόνη; ἠρώτησεν αὐτὴν

— Ὄ; βλέπεις.

— Διατί δὲν ἐξέρχεσαι μετὰ τὴν μητέρα; Θὰ ἐδιασκεδάζατε καὶ αἱ δύο.

— Ὁ Ζεαννίνος εἶναι μαζὺ τῆς. Ἐπηγαν εἰς τοῦ ἱερέως.

— Καὶ τώρα;

— Τώρα ἐπανέρχονται διὰ τοῦ δάσους.

Ὁ καιρὸς εἶναι ὥρατος καὶ ἐπωφελοῦνται αὐτοῦ.

— Καὶ σύ;

— Ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι ἐδῶ. Ἐπειτα ἔχω ἐργασίαν. Αὐριον εἶναι τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν. Θέλω νὰ ἦμαι ὥραϊα.

— Διὰ ποῖον λοιπόν; διὰ τὸν Μισό; εἶπε γελῶν.

Ἡ Ἀγνή ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰξεύρεις καλῶς ὅτι ὄχι, ἀπήντησεν.

— Ἴσως διὰ τοὺς ὠραίους κυρίους τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς.

— Αὐτοὶ δὲν συλλογίζονται μίαν πωχὴν ὡς ἐμέ.

— Ποῖος εἰξεύρει; Πολὺ τριγυρίζουν ἀπ' ἐδῶ.

— Ποῖος σοὶ τὸ εἶπε;

— Μήπως νομίζεις ὅτι εἶμαι τυφλός;

— Ἄ;

— Τώρα ἀπήντησα ἓνα ποῦ ἔφευγε.

Τὸν εἶδες;

— Ἐγὼ! εἶπεν ἡ Ἀγνή παραχθεῖσα. Νομίζω, ναί, τὸν εἶδα εἰς τὴν πλατεῖαν ἐσχεδιάζεν.

— Ἐφιππος;

— Ναί.

— Ὅα ἦτο δύσκολον, παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος.

— ὦ! αὐτοὶ οἱ στρατιωτικοί; Εἶναι βεβαίως συνειθισμένοι.

— Λοιπὸν ἦτο στρατιωτικός;

— Νομίζω.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Ἐγὼ; ὄχι. Καθόλου τί ἰδέα! Ποῦ νὰ τον γνωρίσω;

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἀσπαζόμενος αὐτήν. Ἄς τὰ ἀφήσωμεν αὐτά.

Ἐξερχόμενος ἔρριψε διαπεραστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς, ἣτις κατεβίβαζε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀποκρούσει τὴν ταραχὴν τῆς.

— Δυστυχησμένη ἀδελφή! ἐπιθύρσειν ἀπερχόμενος, ψεύδεται. Εἶναι σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα. Εἶναι τόσον ἀθῶα καὶ εἰλικρινῆς!... Ὅα προσέξω.

ΚΘ'

Ὁ πύργος τοῦ Ἐλβέν.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν ἡ κυρὰ Ζακοῦ ἡγάπα καὶ περιποιεῖτο τὴν θελκτικὴν αὐτῆς ξένην. Ἡ μικρὰ Νιὸτ Κουσακ ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑποστῇ πᾶσαν θυσίαν χάριν τῆς κρεολῆς. Βεβαίως ἡ πολυτέλεια τοῦ ξενοδοχείου ἦν ἀτελεστάτη, διατελοῦσα ὁμως μεταξύ τόσῳ φιλίων προσώπων ἡ Ζουάννα ἀφιετο εἰς τὴν τύχην, ἀναμένουσα τὴν ἐκτύλιξιν τῶν γεγονότων καὶ ἀτενίζουσα πάντοτε πρὸς τὸν πύργον τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς, τοῦ ὁποῦ ἐβλεπε τὰ παράθυρα καὶ τὰς στέγας ἀπὸ τοῦ δωματίου τῆς.

Ἐκ Παοισίων ἀπέστειλαν αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος, ἣν μόλις ἀδιαφύρων ἀνέγνωσε, γνωρίζουσα ἤδη καλῶς ὅτι αἱ τρυφεραὶ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς φράσεις ἐνεῖχον δηλητήριον.

Εἶχεν ὑποστῆ παραδόξον μετατροπὴν ἢ ἀφοσιωμένη ἐκείνη ψυχῇ, ἣς οὐδὲν ἤθελε μεταβάλλει τὴν πίστιν, οὐδ' ἡ πενία, οὐδὲ ἑλαφρά τινα πταισμάτα ἴσως τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Ἄλλ' ἡ ταπεινότης τῆς ἀπάτης τοῦ κόμητος διήγειρε τὴν ἀγανά-

κτησιν αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐθεώρει ἤδη αὐτὸν ὡς ξένον, εἶχε δὲ περιέλθει εἰς τοσαύτην ἀδιαφορίαν ὥστε οὐδεμία προσπάθεια τοῦ δ' Ἀμβαρὲς ἠδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν προτέραν ἀφοσιώσιν.

Κατετρώχετο ἄλλως τε ἤδη ὑπὸ μερμῶν ἄλλων ἀπασχολουσῶν αὐτήν.

Ὁ πολυμήχανος Λεσιγιδὸς δὲν ἐγκατέλειψε τὰ ἴχνη, ἅτινα ἡ τύχη προσέφερεν αὐτῷ.

Μετέβαινε συχνάκις εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς κυρὰ Νικὸλ ὑπὸ τὴν πρόφασιν πολλῶν ὑποθέσεων, ἃς εἶχε κατὰ τὴν περιουσίαν ἐκείνην.

Οὐδέποτε ἄλλοτε τὸ Ἐλβέν εἶδε συγχρότερον τὴν πανοῦργον αὐτοῦ φυσιογνωμίαν οὐδέποτε ἄλλοτε οἱ σταῦλοι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου εἶχον τιμηθῆ διὰ τόσῳ συχνῶν ἐπισκέψεων τῆς ἀμάξης καὶ τοῦ ἵππου του.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κρεολῆς. Διήλθεν ὥρας μακρὰς πλησίον αὐτῆς παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ μαγειρείου καὶ ἐγνώρισε τὴν ἱστορίαν τῆς κάλλιον καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὡς καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν συγγενῶν τῆς καὶ τῆς συγγενείας μετὰ τῆς οἰκογενείας δὲ Φοντερόζ.

Ἡ Ζουάννα τῷ ἐξεμυστηρέυθη μέρος τῶν μυστικῶν τῆς ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι θὰ εἰσώπα. Τὴν ὑπόσχεσιν του ταύτην ὁ Λεσιγιδὸς δὲν ἤθελε ν' ἀθετήσῃ, πλὴν ἡ ἀποκάλυψις τῶν μυστικῶν τῆς νεάνιδος ἐξυπνέρεται τοὺς μακιαβελικούς σκοπούς του.

Ὁ κύρ Λεσιγιδὸς ἦν φίλος ἐκ τύχης διὰ τὴν Ζουάνναν. Αὐτὴ ἐνδιεφέρετο δι' ὅσα ἐκείνος τῇ ἀφηγεῖτο, διότι ἔρριπτον φῶς ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἐπὶ τῆς καταγωγῆς τῆς.

Χωρὶς νὰ ὀνομάζῃ αὐτὴ ἐκείνους, οὗς ὑπώπτευεν ὡς ἐνόχους διὰ τὸν φόνον, τῇ ἔδιδε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ τὰ ἴχνη των καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα λεπτομερῶς.

Πρὸ πάντων ὁμως ὁ Κλαύδιος Κεραναδάλ καθίστα τὴν εἰς Ἐλβέν διαμονὴν τῆς καὶ ἐγλύκαινε τὰς πολλὰς αὐτῆς θλίψεις.

Ὁ νεανίας προφασιζόμενος ὅτι ὁ εἰς Λοριὲν πλούσιος ἀσθενὴς του ἔχει ἀνάγκην συχνῶν ἐπισκέψεων, διήρχετο σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου, ἔθθα ἡ κυρὰ Ζακοῦ περιποιεῖτο αὐτόν.

— Τὸν εἶδα μικροῦτσικο, ἐπανελάμβανε πολλάκις τῇ Ζουάννᾳ. Λαμπρὸς νέος!

Ὁ Κλαύδιος μυρίας ἐπεδαψίλευε περιποιήσεις τῇ συνοδοιπόρῳ του.

Ἐζῶν ὁμοῦ, ὡς εἶ ἦσαν ἀδελφός καὶ ἀδελφή.

Περιήρχοντο ὁμοῦ τὰ περιχώρα τοῦ Ἐλβέν.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα ἡ Ζουάννα ἔστερξε νὰ τον συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ Λοριάν.

— Εἰσθε μελαγχολικὴ, τῇ ἔλεγε, πρέπει νὰ διασκεδάζητε!

Χάρις εἰς αὐτὸν ἐκείνη ἐγνώριζεν τὰ εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς συμβαινόντα.

Ὁ Σακορράφας μετέβαινε σχεδὸν καθ'

ἐσπέραν εἰς Πενοὲ καὶ διηγείτο τὰς διὰ τὸν γάμον προετοιμασίας, περὶ οὗ πάντες ἦσαν βέβαιοι.

Ἐκ τῶν Κεραναδάλ, μόνος ὁ Κορεντίνος ἀνύψου τὴν κεφαλὴν ὁσάκις ὁ φύλαξ ἀνήγγελε τὴν προσεχῆ τῶν γάμων τέλει.

Ὁ Κλαύδιος ἠγγόει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ζουάννας εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἀλλὰ μετὰ πολλῆς δεξιότητος ἐκείνη τῷ ἀπέσπα πάσας τὰς λεπτομερείας, ἃς οὗτος οὐδεμίαν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ τῇ ἀποκρούσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Σκότος πυκνὸν διεδέξατο τὴν ἀκαριαίαν ἐκείνην λάμψιν... καὶ ἐν τῷ σκότει ἠκούσθη κρότος σωματῶν πεσόντων καὶ κυλιόμενων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος... καὶ στοναχὴ... Δευτέρα ἀστραπὴ ἐφώτισε τὴν γαλέραν... καὶ... φρικῶδες θέαμα!..

Ὁ Γορέλλος, μετὰ φοβερᾶς ἀγωνίας, ἔχων τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ σικελοῦ ναυάρχου, ἔσφιγγε διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸν λαμόν του, ἐνῶ διὰ τοῦ ἔγχειριδίου, ὅπερ ἔφερεν ἐν τῇ δεξιᾷ, διέσχισε τὸ στήθος του πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας...

Ἐπαῆλθε τὸ σκότος... Ψιθύρος τις ἠκούσθη ἐν τῇ γαλέρᾳ... καὶ ἕκαστος συνωθεῖτο τρέμων πρὸς τὸν πλησίον του... Νέα ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸ μέρος ἐκεῖνο... Ὁ Γορέλλος, ἀνοιξας τὸ στήθος τοῦ ναυάρχου, εἶχεν ἀποσπάσῃ τὴν καρδίαν του καὶ μετὰ διαβολικῆς ἀγαλλιάσεως ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του... ἵνα τὴν ἀσπασθῇ ἢ ἵνα τὴν καταβροχθίσῃ;

Οἱ ἔντρομοι θεαταὶ ἔρρηξαν ὄξυτάτην κραυγὴν, καὶ τὰ σκότη ἐπελθόντα αὐθις ἐκάλυψαν τὸ κακούργημα. Ἴσως ὁ Αἰώνιος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ, ἐξηκόντισε τὸν κεραυνὸν τῆς ὀργῆς του κατὰ τοῦ καθημαγμένου ἐκείνου πλοίου.

Ὅστις δὲν εἶδεν, ὡς ἡμεῖς, τὸν κεραυνὸν πλησίον αὐτοῦ κερηγνύμενον, ἃς διακόψῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Ὅσον θερμὴν καὶ ἀνέξη τὴν φαντασίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνοήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ τρόμου Ὁ ἰδὼν αὐτὸν ἃς ἀναμνηθῆ τί ἠσθάνθη κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ μαλλον, ἢ οἱ λόγοι ἡμῶν, ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ αὐτῷ πόσον φρικῶδες ἦτο ἡ σκηνή, ἣν ἱστοροῦμεν...

Ὁ κεραυνὸς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, οὗ μέρος ἔκαυσε, καὶ μέρος συνέτριψεν. Εἶτα διακλαδωθείς εἰς μυρίας φλογερὰς γλώσσας, ἐχύθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅπερ